

Hans Uredd og slaget på kirkegården

På Ulvan hadde de en gang en dreng som hette Hans, og da han aldri hadde otte verken for underjordiske eller annet skrømt, ble han kalt Hans Uredd. Nede ved sjøen hadde gården ei stor brygge, eller sjå, som de mest kalte slike sjøhus. Der hadde de også brennevin liggende, og det kunne somme tider være fleire ankere med brennevin der.

En julefta sa mannen i Ulvan til drengen sin: "Du Hans tar gjerne den store steinkrukka, du, og går ned til sjåen og fyller den med brennevin til helga?" "Ja det kan jeg vel", svarte Hans og tok i mot krukka og gikk. Her på Ulvan lå kirkegården, og Hans måtte dels gå over den, og dels ved sida av den for å komme til sjåen. Han kom godt og vel fram, fikk fylt krukka og skulle gå ut. Men da han kom til døråpninga satt det en stor skikkelse der og stengte utgangen for ham. "Ha deg unna veien så eg kan sleppe ut!" ropte Hans. Men skapningen ble bare større og større så den fylte heile døråpninga. Hans ropte en gang til at han måtte få slippe ut, men nei, skapningen var ikke til å rikke av flekken. Da løfta Hans krukka, og av all si makt kylte han den rett i hodet på skapningen, så krukka gikk i tusen knas. Da hørte Hans Uredd et fryktelig "sjøbor", og nede fra fjæra kom det et gaul, som gikk gjennom marg og bein: "De må komme og hjelp – han far e slagen i hjel!" Og fra sjøen kom det kryende en mengde skikkelser, væpna med tang og tareflusker. Hans sprang alt han hadde vann, og sjøkallene kom etter. Da han nærma seg kirkegården, var de tett i helene på ham. Og han ropte alt han hadde mål til: "Alle mann som e her, de må kom og hjelp meg!" Hjelp fikk han. De som kom, var væpna med knokler og bordstumper, og det ble et slagsmål som knapt noen hadde sett maken til. Juledagsmorgenen var heile sletta oversådd med tang, tareflusker og kistebord. Men beina hadde de tatt med seg igjen etter slaget.